

nog meer theater

19.10 | 20:00 | LOD & ROBIN / Ahilan Ratnamohan, Josse De Pauw & Etuwe Bright Junior | JOSSE JNR.

Vlaams theatericoon en jonge makers van kleur ruilen hun privileges. We zien twee voetballers en een theatermaker. Of neen, we zien twee theatermakers en een voetballer. We zien één ster en twee niet-sterren. Of wacht, het zijn twee sterren en één niet-ster. We zien twee jonge acteurs van kleur, en één witte oudere acteur. Onzin: er staan gewoon drie spelers. Maar hun spel met onze verwachtingen reikt buiten de grenzen van het theatrale speelveld. Gelukkig maar.

Etuwe Bright Junior, een economisch migrant uit Nigeria, kwam naar België om profvoetballer te worden, maar dat mislukte faliekant. Ahilan Ratnamohan is een migrant uit de veel meer geprivilegieerde Australische context, maar met Sri Lankaanse Tamil roots. En Josse De Pauw? Die leeft in eigen land en is al decennia een gevierd maker.

08.11 | 20:00 | theater arsenaal, DE MAAN & deCompagnie | FAUST

Het klassieke Faustverhaal van de Duitse schrijver Johann Wolfgang von Goethe wordt herwerkt tot een beeldende muzikale epische queeste naar de zin van het leven. Het wordt een unieke ontmoeting tussen een ensemble van klassieke topmuzikanten, de spetterende beeldtaal van figurentheater DE MAAN en de typisch Lazariaanse cocktail van humor en drama, geniaal literair talent en onbescheiden platvloersheid.

Voor een publiek vanaf 14 jaar en minstens even hard voor alles daarboven. Omdat we allen wanhopig op zoek zijn naar betekenis.

Het Laatste Bedrijf & Woodman
Dirk Roofthoof, Nabou Claerhout & Thomas Janssens

ADJUSTING HOPE

ZA

21

SEP

cultuurcentrum
CasinoKoksijde

Adjusting Hope

Thomas Janssens schrijft en regisseert een monoloog voor één van België's grootste acteurs: Dirk Roofthoof. Opkomend jazztalent Nabou Claerhout tekent voor de originele live muziek.

“adjusting HOPE” is aangrijpend muziektheater dat in de complexe relatie duikt van de gevierde schrijfster Susan Sontag en haar enig kind David.

Tegen de achtergrond van Sontags gevecht met leukemie ontvouwen zich spanningen, uitdagingen en momenten van verbondenheid. Terwijl zijn succesvolle moeder haar hele leven artistieke genialiteit najoeg, bleef David alleen achter; koortsachtig op zoek naar wie hij was, zijn identiteit; om niet enkel “de zoon van” te zijn maar een uniek persoon met authenticiek pad.

UIT DE PERS

Tromboneklanken galmen de zaal in. Als een jazzy misthoorn kondigen ze woorden aan over verdriet, liefde, haat, onmacht, verlies. Nabou Claerhout blaast in een sober decor op haar trombone, krachtig. Als inleiding op de woorden die Dirk Roofthoof als zoon David Rieff over moeder Susan Sontag en zichzelf zal uitspreken. ‘Ik moet mijn moeder begraven.’ Is dat liefdevol, dreigend, verzoenend? Zeker intens gelaten.

David heeft het over Susan die als kind bij haar alcoholverslaafde moeder, een ‘ijskoningin’, verwaarloosd werd. Later zal hij bij die grootmoeder gedropt worden als Susan maandenlang de wereld in trekt. Hij herinnert zich zijn moeder als een vrouw bij wie ‘alles altijd om haar draaide’. Hij leest in haar dagboek dat zijn moeder wel van hem hield als hij er was, maar hem totaal vergat als ze weg was. En ze was veel weg.

Susan de sterke vrouw, krijgt kanker, leukemie, en een stamceltransplantatie mislukt. Moet hij haar steunen? Kan hij haar steunen? Wil zij dat? Wil hij dat? Heeft de zorg van ‘bijstellende hoop’ wel zin in een terminale fase?

Dirk Roofthoof dialogeert met de muzikante Nabou Claerhout. Met haar trombone, zacht neuriënde gezangen en een elektronische soundscape maakt ze de sfeer. Ze verwijst daarin zowel naar de Beach Boys als naar Beethoven. Dat alles is indrukwekkend. Dat zijn ook de woorden en de vertolking van Dirk Roofthoof. Stil word je van zijn pogingen om dankbaar te willen zijn, stil word je van zijn verlangen naar liefde. (Theaterkrant)

